

El país que ens quedarà

written by Adam Majó | 23 de juliol de 2017

L'altre dia una ex-diputada-portaveu d'ICV al Parlament de Catalunya que sempre m'agrada escoltar expressava la seva preocupació pel "país que ens quedarà" quan, d'una manera o altra, tot això del Procés hagi acabat. No va desenvolupar l'argument però se li va entendre de seguida -perquè no és la primera vegada que ho diuen- que l'amoïnava que l'actual moviment polític i popular que pretén portar Catalunya a la Independència no aconseguixi aquest objectiu i això generi decepció, frustració i, el què és pitjor, divisió social. Per evitar-ho, per evitar les possibles conseqüències negatives de la confrontació entre aquests dos projectes polítics (República Catalana o Regne d'Espanya), els sembla que més valdria deixar les coses tal com estan i mirar de millorar progressivament els aspectes menys agradables i més injustos de l'actual marc estatal. Proposarien, en definitiva, que els independentistes féssim un sobreesforç de prudència i renunciéssim als nostres plantejaments sense ni tan sols saber si són o no majoritaris.

No comparteixo en absolut el pessimisme de l'ex-diputada. Estic convençut que el proper dia 1 d'octubre guanyarà el Sí, que es proclamarà la independència al cap de dos dies i que, malgrat el terratrèmol emocional (i crematístic) que això suposarà en l'establishment amb seu a Madrid, finalment l'estat espanyol acabarà asseient-se a negociar. I ho farà no només perquè així li aconsellaran des de cancelleries, organismes i consells d'administració d'arreu del món, sinó també perquè a aquestes alçades de la història la majoria d'espanyols i espanyoles ja no entendrien que, en nom seu, el govern de l'estat fes ús de la força per obligar un país com Catalunya a mantenir-se sota sobirania espanyola en contra de la voluntat dels seus habitants. I com que estic convençut que a la nova república no es demanarà a ningú què va votar aquell

primer d'octubre del 2017 i que, sense ser l'arcàdia feliç que alguns esmenten per burlar-se'n, sí que serà un lloc bastant millor per viure-hi que l'actual comunitat autònoma, no és gens probable que tot plegat generi cap fractura social. Tot al contrari, tot sembla indicar que serà una república a imitació del moviment que l'haurà fet possible, popular, multilingüe, solidària i oberta.

Però, i si surt el no? Doncs res, serem molts els que estarem tristos (molt tristos) però acceptarem el resultat i ens posarem a treballar -ves quin remei- perquè aquesta permanència a l'Estat espanyol sigui el menys lesiva possible.

Ara bé, hi ha una tercera possibilitat que segurament si que ens deixaria un país trencat i emprenyat. Em refereixo a la hipòtesi (improbable) que l'Estat s'atreveixi a prendre mesures de força per impedir el referèndum o per evitar que, en cas de guanyar el sí, la independència es pugui fer efectiva. En aquest cas és evident que aquells qui, des d'aquí, haurien ajudat a fer possible que la voluntat de la minoria s'imposés a la de la majoria serien objecte d'animadversió i repulsa. Dit d'una altra manera, no m'imagino el parlament clausurat o el govern a la presó i un servidor fent unes bromes al bar amb els que haurien donat suport a tan inadmissibles mesures.